

Borsi Attila János: A megigazulás tana és a posztmodernitás

Tézisek

1. A posztmodern jelenség egyre inkább befolyásolja gondolkodásunkat. A modernitás éles ellenpólusaként jelenik meg, túlhangsúlyozva annak egyetemesség iránti igényét.
2. A posztmodern szerint a metanarratívok ideje lejárt. Ezzel ellentétben állítjuk, hogy a 'nagy elbeszélések' még ma is értelmező és integráló erővel bírnak, azaz a modernitás gondolatmenten még nem túlhaladott.
3. 'Nagy elbeszélés'-ként tekinthetünk az Isten és ember kapcsolatát leíró megigazulás tanára, amelynek kapcsolati jellegét Krisztus-központúsága, antitotalitáriánus volta, valamint a 'kapcsolatban élő személy' hangsúlyozása juttatja kifejezésre.
4. A megigazulás tana és a posztmodernitás párbeszéde mint az emberi élet külső és belső dimenziójának relációs modellje a „*nyilvános teológia*” egyik lehetséges forrása.
5. A megigazulás tana és a posztmodernitás párbeszédének nyilvános teológiai jelentősége abban áll, hogy: a) elismeri a kapcsolati meghatározottságot Isten-én-másik összefüggésében, b) az értékeket kommunikációs folyamat eredményének tekinti, c) újra felfedezi a máságot mint a 'szabadság valamitől' és a 'szabadság valamire' között feszülő kihívással történő szembenézés képességét